

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Ondřeje Šafránka ve věci

žalobkyně: J. M., narozena X
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUUK/040199/2024 ze dne 11. 3. 2024

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2023 Magistrát města Teplice (dále jen „stavební úřad“) podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon z roku 2006“) rozhodl o odstranění stavby: „*Přístřešek k uskladnění balíků sena*“ umístěné na pozemku parc. č. X v katastrálním území X (dále jen „*seník*“). Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 3. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítala, že žalovaný zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces, ignoroval zásady legality, zákaz zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionalitu a legitimního očekávání a svévolně vyložil důkazní prostředky v její neprospěch. Podle žalobkyně je vedení daného řízení v rozporu se zákonem, neboť není *seník* stavbou, která by potřebovala povolení nebo ohlášení podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). Žalobkyně popsala, že *seník* byl postaven v roce 1997 za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, což stavební úřad věděl od počátku řízení. Přesto však stavební úřad zahájil řízení a žádal splnění podmínek podle jiné právní úpravy – stavebního zákona z roku 2006. To je podle žalobkyně v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01, zdůrazňujícím zákaz retroaktivity právních norem, ke kterému žalovaný nepřihlédl. Konstatovala, že řízení o odstranění stavby mělo být zastaveno. Podle žalobkyně není ze spisového materiálu zřejmé, že by se stavební úřad touto otázkou zabýval. Žalovaný pak pouze vysvětlil pojem retroaktivní zákon, který ovšem podle žalobkyně český právní řád nezná. Žalobkyně proto namítala, že se žalovaný řádně nevypořádal se zákazem retroaktivity.
3. Žalobkyně uvedla, že v odvolání upozorňovala na to, že *seník* je běžnou stavbou, stavěnou „*po stovkách*“ bez jakýchkoli povolení nebo ohlášení, jejímž jediným účelem je bránit znehodnocení krmiva pro zemědělská zvířata povětrnostními vlivy. Přesto je podle žalobkyně znám pouze jediný rozsudek Nejvyššího správního soudu, a to ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1 As 199/2022-38, který bylo potvrzeno rozhodnutí o odstranění *seníku* – přízemní ocelové dvoulodní haly o délce 28,5 metru, šířce 9 metrů, se sedlovou střechou o výšce 5,2 metru, betonovými stěnami o výšce 1 metru a železobetonovou podlahou, navíc postavený v rozporu s územním plánem. Žalobkyně zdůraznila, že předmět řešený zmíněným rozsudkem je ve zjevném nepoměru s jejím *seníkem*. Dodala, že soudní rozhodnutí o odstranění „*chmelnicových sloupů se střechou z vlnitého plechu, nespojeného se zemí,*“ soudní praxe nezná. Z neexistence takových soudních rozhodnutí žalobkyně dovodila, že neexistují ani taková správní rozhodnutí, která by mohla být napadena žalobami. To podle žalobkyně dokládá, že stavební úřad rozhodl o věci, o které jiné správní orgány nerozhodují. Namítala proto rozpor s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) a dodala, že s touto námitkou se správní orgány nevypořádaly.
4. V případě, že je řízení vedeno podle stavebního zákona z roku 2006, je podle žalobkyně *seník* zemědělskou stavbou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. f) bodu 2 daného zákona. Konstatovala, že stavební úřad měl proto řízení zastavit a vydat územní souhlas podle § 96 stavebního zákona z roku 2006. Žalobkyně dále vyjmenovala podklady, které od ní vyžadoval stavební úřad. Otázku dodržení zásady proporcionality ponechala na zvážení soudu. Podotkla, že se jedná „*o 6 chmelnicových sloupů se střechou z vlnitého plechu, volně stojící na zemi podobu 27 let, a jediným sousedním pozemkem je stanice Jednotky požární ochrany Teplice*“.
5. Žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že *seník* nebylo možno podřadit pod žádnou z kategorií vymezených v § 56 stavebního zákona z roku 1976. Podle žalovaného tedy nejde o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stavbu, která by v rozhodné době nepodléhala veřejnoprávnímu povolení ze strany stavebního úřadu. Žalovaný zdůraznil, že v případě *seníku* neexistovala žádná zákonná výjimka z povinnosti získat povolení stavebního úřadu, a ani žalobkyně neuvedla, z jakého ustanovení měla tato výjimka plynout. Dodal, že ani stavební zákon z roku 2006 nezařadil *seník* do volného režimu. Podle žalovaného nemůže být *seník* posouzen jako stavba pro zemědělství ve smyslu § 103 odst. 1 písm. f) bodu 2 stavebního zákona z roku 2006, protože je určen pro skladování balíků sena, tj. vysoce hořlavé látky. Žalovaný trval na tom, že řízení o odstranění stavby mělo být vedeno podle stavebního zákona z roku 2006, neboť bylo zahájeno za jeho účinnosti.

7. K namítanému rozporu se zákazem retroaktivity žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 167/2012-70. Námitky porušení procesních zásad označil žalovaný za obecné a nepřipadné. Tvzení žalobkyně, že nedohledala rozsudky týkající se nařízení odstranění staveb podobných parametrů, tudíž v takovýchto případech nebyla vydávána ani rozhodnutí stavebních úřadů, je podle žalovaného zcela nepodložené a nemůže nic změnit na postupu správních orgánů v této věci. Žalovaný uzavřel, že žalobkyni se nepodařilo ani dodatečně získat povolení stavebního úřadu, a proto bylo jeho zákonnou povinností nařídit odstranění stavby – *seníku*.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci soudem

9. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že každý žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Totéž podle názoru zdejšího soudu platí i pro citaci judikatury, pokud žalobce nijak neupřesní, co konkrétně z toho kterého judikátu pro svůj případ dovozuje. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44).
10. V nyní řešené věci nedosahuje kvality žalobních bodů část žaloby, ve které žalobkyně bez bližšího upřesnění uvedla, že žalovaný zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces, ignoroval zásady legality, zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a legitimního očekávání a svévolně vyložil důkazní prostředky v její neprospěch. Tuto žalobní argumentaci vyhodnotil soud jako příliš obecnou. Žalobkyně totiž neuvedla, co konkrétně napadenému rozhodnutí nebo postupu žalovaného vytýká, resp. v čem konkrétně žalovaný pochybil a jak přesně to zasáhlo do jejích práv. Těmito obecnými postuláty, u nichž žalobkyně neupřesnila, jak se v dané věci projeví, se soud blíže nezabýval.

11. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami zákazu retroaktivity a rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.
12. V této souvislosti soud předně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v nyní řešené věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel a jak o nich uvažil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v nyní řešené věci nenastala.
13. K namítané retroaktivitě se žalovaný vyjádřil na straně 5 napadeného rozhodnutí. Upozornil na to, že stavby jsou vždy povolovány podle aktuálně platných a účinných právních předpisů; řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 7. 4. 2019 a tehdy byl účinný stavební zákon z roku 2006. Dále žalovaný poukázal na to, že ani podle stavebního zákona z roku 1976 nebyla stavba *seníku* osvobozena od povolení stavebního úřadu, neboť nešlo o stavbu uvedenou v § 56 daného zákona. Žalovaný rovněž vysvětlil, co se rozumí retroaktivitou. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné, neboť je z něj zcela zřejmé, že žalovaný neshledal porušení zákazu retroaktivity, a to právě z toho důvodu, že stavba *seníku* podle něj vyžadovala stavební povolení či ohlášení, potažmo územní souhlas (o němž se ve svém rozhodnutí zmiňuje stavební úřad), jak podle stavebního zákona z roku 2006, tak podle stavebního zákona z roku 1976.
14. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že žalovaný výslovně nereagoval na její námitku porušení § 2 odst. 4 správního řádu, ve které poukazovala na to, že soudní praxe nezná jiné rozhodnutí o odstranění *seníku* než rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1 As 199/2022-38, v němž měl ovšem *seník* zcela jiné parametry. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí popsal vlastnosti *seníku* ve vlastnictví žalobkyně a vysvětlil, že se nejednalo o stavbu ve volném režimu (nevyžadující stavební povolení ani ohlášení). Zároveň žalovaný podotkl, že důvodem pro nařízení odstranění stavby bylo pravomocné rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby (dané řízení bylo dnem 1. 9. 2023 pravomocně zastaveno). Uzavřel, že za dané situace měl stavební úřad povinnost nařídit odstranění stavby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy zjevné, že žalovaný považoval závěr stavebního úřadu o odstranění stavby za správný, a to i v kontextu žalobkyní namítané, blíže nespecifikované údajné praxe jiných stavebních úřadů.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněné a srozumitelné, tedy přezkoumatelné.
16. Poté se soud zabýval námitkami, že stavba *seníku* nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení. Soud předně připomíná, že podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 platí, že *stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena. Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní podmínky, které musí být splněny současně, aby mohlo být rozhodnutí o odstranění stavby vydáno. První podmínkou je provedení stavby bez příslušného zákonem vyžadovaného úkonu stavebního úřadu nebo v rozporu s ním a druhou podmínkou je to, že stavba nebyla dodatečně povolena.*
17. V nyní řešené věci jde o stavbu *seníku* provedenou podle žalobkyně v roce 1997. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že otázka, zda daná stavba podléhala stavebnímu povolení nebo ohlášení, či nikoli, musí být posuzována podle tehdy platných a účinných právních předpisů. V dané době byl platný a účinný stavební zákon z roku 1976, a to ve znění účinném do 30. 6. 1998.
18. Podle § 55 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 v rozhodném znění platilo, že *stavební povolení se vyžaduje, pokud tento zákon a prováděcí předpisy k němu nebo zvláštní předpisy nestanoví jinak, u staveb všeho druhu bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, účel a dobu trvání; stavební povolení se vyžaduje též u změny staveb, zejména u přístavby, nástavby a stavebních úprav.*
19. Z odstavce 2 téhož ustanovení vyplývalo, že *ohlášení stavebnímu úřadu postačí*
 - a) *u drobných staveb, které plní doplňkovou funkci ke stavbě hlavní a které nemohou podstatně ovlivnit životní prostředí;*
 - b) *u stavebních úprav, kterými se nemění vzhled stavby, nezasahuje se do nosných konstrukcí stavby, nemění se způsob užívání stavby a neohrožují se zájmy společnosti;*
 - c) *u udržovacích prací, jejichž provedení by mohlo ovlivnit stabilitu stavby, požární bezpečnost stavby, její vzhled nebo životní prostředí a u všech udržovacích prací na stavbě, která je kulturní památkou.*
20. Podle § 56 stavebního zákona z roku 1976 ve znění účinném do 30. 6. 1998 platilo, že *stavební povolení ani ohlášení se nevyžaduje*
 - a) *u důlních děl, důlních staveb pod povrchem a staveb v povrchových lomech a skrývkách, pokud podléhají schvalování a doзору orgánů státní báňské správy podle horních předpisů,*
 - b) *u nadzemních a podzemních vedení jednotné telekomunikační sítě včetně opěrných a vytyčovacích bodů,*
 - c) *u krátkodobých přenosných zařízení, jako prodejní stánky, konstrukce a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov,*
 - d) *u scénických staveb pro film a televizi,*
 - e) *u geodetických dřevěných a přenosných měřických věží, signálů a pyramid,*
 - f) *u konstrukcí chmelnic a vinic,*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- g) u stavebních úprav elektrických vedení bez omezení napětí, pokud se nemění jejich trasa,
h) u udržovacích prací, u nichž není předepsáno ohlášení podle § 55 odst. 2 písm. c).

21. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že *seník* se zastavěnou plochou 72 m² a výškou 5 metrů (tyto parametry žalobkyně nijak nezpochybovala) nelze podřadit pod žádné z písmen citovaného § 56 stavebního zákona z roku 1976. To znamená, že se na něj nevztahuje zákonná výjimka z obecného pravidla, že stavba podléhá stavebnímu povolení nebo ohlášení (srov. § 55 odst. 1 a 2 daného zákona). Lze proto uzavřít, že v době, kdy byl *seník* postaven, vyžadoval podle tehdy platného a účinného stavebního zákona z roku 1976 stavební povolení nebo ohlášení.
22. Žalobkyně nijak nezpochybovala závěr stavebního úřadu a žalované, že stavba *seníku* byla provedena bez stavebního povolení nebo ohlášení. Trvala pouze na tom, že takový akt nebyl vyžadován. S tímto názorem žalobkyně však soud nesouhlasí a naopak uzavírá, že stavba *seníku* v roce 1997 byla provedena – slovy zákona – *bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující*. Tato podmínka pro nařízení odstranění stavby tak byla splněna.
23. Soud zároveň shledal, že stavba *seníku* nebyla ani dodatečně povolena. V řízení o odstranění stavby a o dodatečném povolení stavby se již postupuje podle právní úpravy platné a účinné v době zahájení příslušného řízení. Stavební úřad proto oprávněně zkoumal, zda stavba *seníku* vyžadovala stavební povolení nebo ohlášení i podle stavebního zákona z roku 2006. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na § 103 odst. 1 písm. f) bod 2 daného zákona.
24. Podle zmíněného ustanovení platí, že *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení, a to stavby pro zemědělství do 60 m² zastavěné plochy a do 5 m výšky, bez podsklepení; stavby pro zemědělství nad 60 m² zastavěné plochy nebo nad 5 m výšky do 300 m² zastavěné plochy a do 7 m výšky, o jednom nadzemním podlaží, nepodsklepené, stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují, ledaže se jedná o stavby pro ustájení zvířat nebo chovatelství anebo zemědělské stavby, které mají sloužit pro skladování a zpracování hořlavých látek (např. sušičky, sklady hořlavých kapalin, sklady chemických hnojiv)*.
25. Ačkoli má žalobkyně pravdu v tom, že *seník* je stavbou pro zemědělství a odpovídá některým podmínkám citovaného ustanovení, zcela opomíjí skutečnost, že podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona z roku 2006 vyžadují takové stavby územní souhlas. Na tuto skutečnost přitom upozorňoval ve svém rozhodnutí již stavební úřad (srov. stranu 6 rozhodnutí ze dne 21. 11. 2023). Také územní souhlas přitom patří mezi akty vyžadované stavebním zákonem a provedení příslušné stavby bez územního souhlasu je důvodem k zahájení řízení o odstranění stavby (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 7. 2015, č. j. 30 A 110/2014-55). Stavební úřad proto nepochybil, pokud se žalobkyní zahájil řízení o odstranění stavby *seníku*, neboť ten byl proveden bez příslušného zákonem vyžadovaného aktu. Nepochybil ani v tom, že nařídil odstranění stavby *seníku*, neboť tato stavba nebyla dodatečně povolena. Obě podmínky vyplývající z § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 tak byly splněny.
26. Soud neshledal ani žalobkyní namítané porušení zákazu retroaktivity právních norem či postup v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2002, sp. zn. III. ÚS 611/01. Žalovaný totiž správně shledal, že stavba *seníku* v době svého provedení vyžadovala stavební povolení či ohlášení, neboť nešlo o stavbu uvedenou v § 56 stavebního zákona z roku 1976. Zároveň v řízení o odstranění stavby *seníku* a v řízení o jejím dodatečném povolení správně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupoval podle tehdy platného a účinného stavebního zákona z roku 2006. Oba stavební zákony přitom, jak soud vysvětlil výše, vyžadovaly pro stavbu *seníku* nějaké rozhodnutí, opatření nebo jiný úkon nahrazující rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobkyně však ničím takovým nedisponovala, tudíž bylo namístě vést řízení o odstranění stavby. Protože tato stavba (*seník*) nebyla ani dodatečně povolena (srov. usnesení stavebního úřadu ze dne 4. 8. 2023, č. j. MgMT/094714/2023/Maz, které nabylo právní moci dne 1. 9. 2023), bylo rovněž namístě rozhodnout o jejím odstranění, nikoli o zastavení řízení, jak se mylně domnívala žalobkyně.

27. Pro úplnost soud ve shodě se žalovaným poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 As 167/2012-70. V něm Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*každý, kdo stavbu zahájí, aniž má k dispozici pravomocné stavební povolení, se vystavuje nebezpečí, že bude podroben řízení o odstranění stavby. V tomto řízení je při posuzování veřejného zájmu v případě, kdy stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, nutné vycházet z právního stavu, který tu je v době rozhodování o tomto dodatečném stavebním povolení. Pokud v mezidobí mezi skutečným provedením stavby a řízením o odstranění stavby došlo ke změně právních předpisů, které stavebníkovi uložily více povinností, musí tento nepříznivý stav nést stavebník, neboť to byl on, kdo způsobil protiprávní následek (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2006, č. j. 7 Ca 1/2005-33, č. 1600/2008 Sb. NSS). Stěžovatel se vlastním jednáním dostal do obtížného procesního postavení, a sám tak musí strpět následky toho, že stavbu zahájil bez povolení a že v mezidobí byly požadavky na povolované stavby zpřísněny územním plánem*“. Pokud se žalobkyni zdají požadavky na dodatečnou legalizaci *seníku* příliš přísné, jde to výhradně k její tíži, neboť žalobkyně jako vlastník *seníku* nese plnou odpovědnost za to, že daná stavba byla provedena bez zákonem vyžadovaného aktu stavebního úřadu.
28. Žalobkyně se mýlí, pokud se domnívá, že řízení o odstranění stavby mělo být zastaveno a měl být vydán územní souhlas podle § 96 stavebního zákona z roku 2006. Jedinou možností dodatečné legalizace stavby v případě, kdy stavební úřad oprávněně zahájí řízení o jejím odstranění, je totiž řízení o dodatečném povolení stavby. Právě v tomto řízení, o kterém byla žalobkyně řádně poučena, měla žalobkyně možnost doložit potřebné podklady a dosáhnout dodatečného povolení stavby *seníku*. To však žalobkyně neučinila a řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně zastaveno.
29. Soud dále připomíná, že v řízení o odstranění stavby nepřísluší stavebnímu úřadu ani žalovanému posuzovat proporcionalitu zásahu do práv žalobkyně, který případné rozhodnutí o odstranění stavby způsobí. Jsou-li splněny zákonné podmínky pro odstranění stavby, jako tomu bylo v nyní řešené věci, je stavební úřad povinen nařídít její odstranění. Soud zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ani soudu nepřísluší posuzovat jeho proporcionalitu. Argument žalobkyně o charakteru stavby, jejím stáří a okolí proto nemá pro nyní řešenou věc žádný význam. Stejně tak nemá žádný význam, jaké podklady od žalobkyně vyžadoval stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby, neboť dané řízení bylo pravomocně skončeno a výsledné usnesení stavebního úřadu ze dne 4. 8. 2023 není předmětem soudního přezkumu v tomto soudním řízení.
30. K námitce žalobkyně upozorňující na údajnou neexistenci rozhodnutí o odstranění podobných staveb soud opakuje, že v nyní řešené věci byly podmínky pro rozhodnutí o odstranění stavby *seníku* splněny a rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Argument žalobkyně, že soudní praxe nezná rozhodnutí o odstranění podobných staveb, a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

proto taková rozhodnutí neexistují a správní orgány v této věci postupovaly v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, považuje soud za spekulaci. Žalobkyně má sice pravdu v tom, že její *seník* se svými vlastnostmi liší od stavby řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2023, č. j. 1 As 199/2022-38, nicméně stále platí, že byl vybudován bez zákonem vyžadovaného úkonu stavebního úřadu a nebyl dodatečně povolen, tudíž jeho odstranění bylo namístě.

31. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení ani v žalobě neoznačila žádnou konkrétní stavbu, která by měla podobné vlastnosti jako její *seník* a existovala bez příslušného povolení. Její námitka, že takových staveb jsou stovky, je neurčitá. Soud dodává, že ani případné dosud neodstraněné podobné stavby nemohou nic změnit na tom, že v daném případě stavební úřad zcela po právu rozhodl o odstranění stavby *seníku*.
32. S ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud žalobu v mezích řádně uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 18. února 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.